Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 603 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. OMANEMBA WONYA**
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 augustus 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. OMANEMBA WONYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 mei 2026 betreedt verzoekende partij naar eigen zeggen het Belgisch grondgebied en op 20 mei 2026 dient zij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2 Op 11 juni 2026 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van dit verzoek om internationale bescherming.

1.3 Uit de opzoekingen in de Eurodac-databank blijkt dat verzoekende partij reeds eerder op 13 maart 2025 en 29 oktober 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

1.4 Op 1 juli 2026 worden de Franse autoriteiten in kennis gesteld van de terugname van verzoekende partij zoals bedoeld in Verordening (EU) 2024/1351 in samenhang met de Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 15 juli 2026 bevestigen de Franse autoriteiten de ontvangst van deze kennisgeving.

1.5 Op 26 augustus 2026 besluit verwerende partij tot een overdrachtsbesluit – bijlage 26quater ten aanzien van verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [C.D.] voornaam: [E.G.]
geboortedatum: […]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Angola

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2), artikel 36(1)b van Verordening (EU) nr. 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024
Mevrouw [E.G.C.D.], verder de betrokkene, die verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben, diende op 20.05.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor verklaarde ze dat ze haar paspoort onderweg van Portugal naar Frankrijk is verloren en dat ze haar identiteitskaart en rijbewijs in Frankrijk is kwijtgeraakt.
Op 11.06.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat ze Angola op 27.01.2025 verliet. Ze reisde legaal naar Portugal. Enkele dagen later reisde ze via Spanje naar Frankijk. De betrokkene verklaarde dat ze er een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek werd afgewezen. Op 18.05.2026 reisde ze naar eigen zeggen naar België.
De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 13.03.2025 en op 29.10.2025.
Op 01.07.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Franse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 15.07.2026 bevestigden de Franse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.
Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene alleenstaand te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.
Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat België het eerste land naast Frankrijk is. Ze stelde dat ze in Frankrijk slechte momenten heeft doorgemaakt. Met betrekking tot behandeling en opvang in Frankrijk verklaarde zij dat ze Frankrijk dankbaar is omdat ze haar er hebben verzorgd. Ze stelde verder dat ze geen familie in Frankrijk heeft en ze er geen slaapplaats had. De

betrokkene verklaarde dat ze steeds moest bellen voor een plaats en als ze een plaats had, moest ze de dag erna weg. Ze verklaarde dat ze op straat in de kou en in de regen sliep. Ze stelde dat drugsgebruikers en andere straatmensen haar kwamen lastigvallen en aanraken en dat ze veel dingen heeft meegemaakt. De betrokkene verklaarde dat ze seksueel geweld heeft meegemaakt in Frankrijk. Ze stelde dat er soms mensen waren die met haar sliepen en haar aanraakten zonder haar toestemming te vragen. Ze stelde dat ze haar hebben misbruikt. De betrokkene verklaarde dat ze haar hebben gedrogeerd en haar kwamen lastig vallen ze geen bescherming had. Ze stelde dat dit altijd 's avonds gebeurde wanneer ze ging slapen. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde zij dat ze in orde is maar niet psychisch en ze veel nadenkt. Ze verklaarde dat ze graag een psycholoog zou zien.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.".

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht […] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij als gevolg van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico

zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).
Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.
We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.
Onze diensten verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre, "Asylum Information Database – Country Report - : France – 2025 update", laatste update op 02.06.2026, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france, verder "AIDA-rapport" genoemd; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).
In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 78: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications."). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 78). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-de-Gaulle. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij préfecture de Police (Centre des demandeurs d'asile). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.
Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 130). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 131).
We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang

bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Een obstakel is de omslachtige procedure voor het krijgen van een werkvergunning, die moet worden verworven voor een persoon aan het werk kan. Indien een persoon een beroepsopleiding wilt volgen is deze ook onderworpen aan de afgifte van een werkvergunning (AIDA-rapport p. 137 – 138). Onderwijs wordt in Frankrijk georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Voor volwassen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA-rapport p. 138 – 139). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvragen in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Frankrijk. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden. Indien er binnen de 6 maanden geen beslissing kan worden genomen, dienen de asielinstanties de betrokkene minstens 15 dagen voor het vervallen van de deadline hierover te informeren. Er zijn echter geen consequenties verbonden aan het niet volgen van de tijdslimieten (AIDA-rapport p. 52). Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Frankrijk een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Franse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene verklaarde dat België het eerste land naast Frankrijk is. Ze stelde dat ze in Frankrijk slechte momenten heeft doorgemaakt. Met betrekking tot behandeling en opvang in Frankrijk verklaarde zij dat ze Frankrijk dankbaar is omdat ze haar er hebben verzorgd. Ze stelde verder dat ze geen familie in Frankrijk heeft en ze er geen slaapplaats had. De betrokkene verklaarde dat ze steeds moest bellen voor een plaats en als ze een plaats had, moest ze de dag erna weg. Ze verklaarde dat ze op straat in de kou en in de regen sliep. Ze stelde dat drugsgebruikers en andere straatmensen haar kwamen lastigvallen en aanraken en dat ze veel dingen heeft meegemaakt. De betrokkene verklaarde dat ze seksueel geweld heeft meegemaakt in Frankrijk. Ze stelde dat er soms mensen waren die met haar sliepen en haar aanraakten zonder haar toestemming te vragen. Ze stelde dat ze haar hebben misbruikt. De betrokkene verklaarde dat ze haar hebben gedrogeerd en haar kwamen lastig vallen ze geen bescherming had. Ze stelde dat dit altijd 's avonds gebeurde wanneer ze ging slapen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze in Frankrijk slechte momenten heeft doorgemaakt, dat ze geen slaapplaats had, dat ze steeds moest bellen voor een plaats en als ze een plaats had, moest ze de dag erna weg en dat ze op straat in de kou en in de regen sliep, betwisten we niet dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij de Franse opvangvoorzieningen, maar zijn van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, als vermeld in artikel 16(3) van Verordening (EU) 2024/1351, en dat personen die in het kader van Verordening (EU) 2024 /1351 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat drugsgebruikers en andere straatmensen haar kwamen lastigvallen en aanraken en dat ze veel dingen heeft meegemaakt, dat ze seksueel geweld heeft meegemaakt in Frankrijk, dat er soms mensen waren die met haar sliepen en haar aanraakten zonder haar toestemming te vragen, dat ze haar hebben misbruikt, dat ze haar hebben gedrogeerd en haar kwamen lastig vallen ze geen bescherming had en dat dit altijd 's avonds gebeurde wanneer ze ging slapen, betreffende de vermeende feiten en de verklaringen van de betrokkene in verband met haar veiligheid in Frankrijk, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. We merken op dat uit de verklaringen van de betrokkene niet blijkt dat zij zich wendde tot de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde haar verhaal te doen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene bij problemen inzake haar persoonlijke veiligheid te horen en te beschermen.

Met betrekking tot bijzondere behoeften wordt in artikel 48 van Verordening (EU) 2024/1351 aangegeven dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat alle informatie moet verstrekken die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en eventuele onmiddellijke bijzondere behoeften van die persoon te lenigen, en in het bijzonder informatie over maatregelen die de verantwoordelijke lidstaat onmiddellijk moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals eventuele onmiddellijk vereiste medische zorg. Verder wordt in artikel 50 bepaald dat de overdragende lidstaat voorafgaand aan een overdracht via een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken aan de verantwoordelijke lidstaat informatie kan verstrekken over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De verantwoordelijke lidstaat moet ervoor zorgen dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende eventuele bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde zij tijdens het gehoor dat ze in orde is maar niet psychisch en ze veel nadenkt. Ze verklaarde dat ze graag een psycholoog zou zien. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De moeilijkheden en wachttijden binnen de gezondheidszorg variëren in verschillende Franse steden. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 140 – 141). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen

persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.
Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

1.6 Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en wordt zij overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek waar zij tot op heden verblijft.

1.7 Op 2 september 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate dat het verzoekschrift ook een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 16(3), 48 en 50 van de AMM-verordening, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"EERSTE MIDDEL afgeleid uit:

de schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 16(3), 48 en 50 van de AMM-verordening, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, doordat de bestreden beslissing, zonder de realiteit van de ernstige feiten van behoeftigheid en seksueel geweld die de

verzoekende partij in Frankrijk heeft ondergaan te betwisten, niettemin, na een abstract en algemeen onderzoek, besluit dat geen enkel reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is aangetoond, zonder over te gaan tot een geïndividualiseerde beoordeling van de kwetsbaarheid van de verzoekende partij, noch, voorafgaand aan de overdracht, individuele en voldoende garanties van de Franse autoriteiten te verkrijgen;

Doordat:

De bestreden beslissing erkent zelf de verklaringen van de verzoekende partij betreffende de huisvestingsmoeilijkheden die zij in Frankrijk heeft ondervonden niet te betwisten — afwezigheid van vaste huisvesting, de noodzaak om dagelijks te bellen om een plaats te bekomen, de dag nadien opnieuw op straat gezet worden, nachten doorgebracht buiten in de kou en de regen. Zij erkent evenmin de verklaringen van de verzoekende partij betreffende het ondergane seksueel geweld en de ondergane intimidatie te betwisten — personen die met haar sliepen en haar aanraakten zonder haar toestemming, feiten van drogering en misbruik, afwezigheid van enige bescherming. De bestreden beslissing leidt hieruit niettemin af dat geen enkel risico op schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest zou zijn aangetoond, enerzijds omdat het AIDA-rapport geen structurele tekortkomingen zou aantonen die de vereiste graad van ernst bereiken, en anderzijds omdat niets erop zou wijzen dat de verzoekende partij zich in de onmogelijkheid zou hebben bevonden om klacht in te dienen bij de bevoegde Franse autoriteiten.

Terwijl:

Het mechanisme voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat berust op een weerlegbaar vermoeden volgens hetwelk de staten die deelnemen aan het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de grondrechten eerbiedigen (HvJEU, arrest N.S. e.a., 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10). Dit vermoeden wijkt evenwel voor concrete en individuele elementen die een reîel risico op onmenselijke of vernederende behandeling kunnen aantonen (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014, § 120 e.v.). Wanneer dergelijke elementen ter kennis van het bestuur worden gebracht — a fortiori wanneer dit de realiteit ervan niet betwist —, is het bestuur gehouden over te gaan tot een positieve en geïndividualiseerde beoordeling van de situatie van de betrokkene en, in voorkomend geval, van de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat individuele en voldoende garanties te verkrijgen alvorens tot overdracht over te gaan, veeleer dan zich te verschuilen achter een algemeen en abstract vermoeden van overeenstemming met de grondrechten (Tarakhel, voormeld, § 120; HvJEU, arrest Jawo, 19 maart 2019, C-163/17, § 90 e.v.).

Welnu, te dezen erkent de bestreden beslissing zelf de realiteit van de feiten van behoeftigheid en seksueel geweld die de verzoekende partij tijdens haar eerdere verblijven in Frankrijk heeft ondergaan — zijnde precies de staat waarnaar de nieuwe overdracht wordt bevolen —, zonder dat deze elementen, hoewel onbetwist, aanleiding hebben gegeven tot een geïndividualiseerd onderzoek van de kwetsbaarheid van de verzoekende partij, noch tot het opvragen van enige individuele garantie bij de Franse autoriteiten met betrekking tot de effectieve opvang van haar situatie. Het loutere feit dat de verzoekende partij niet aantoont zich tot de Franse autoriteiten te hebben gewend om het ondergane seksueel geweld aan te klagen, kan op zich een dergelijke tekortkoming niet rechtvaardigen: het is immers algemeen aanvaard dat een slachtoffer van seksueel geweld, om redenen die verband houden met angst, trauma of onbekendheid met haar rechten, kan nalaten de bescherming in te roepen van de autoriteiten van de staat waar dit geweld werd gepleegd, in het bijzonder wanneer diezelfde staat op het punt staat haar daarheen terug te sturen.

De artikelen 48 en 50 van de AMM-verordening regelen voorts, voorafgaand aan de overdracht, de overdracht van de nodige informatie opdat de verantwoordelijke lidstaat in staat zou zijn de overgedragen persoon passende bijstand te verlenen en de continuïteit van haar rechten te waarborgen. Artikel 50 heeft in het bijzonder betrekking op kwetsbare personen, met name personen die verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan, en voorziet in de overdracht, voor zover beschikbaar, van informatie betreffende hun bijzondere behoeften, met inbegrip van, in voorkomend geval, hun fysieke of mentale gezondheidstoestand, door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring. Gelet op het door de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde seksueel geweld en de psychologische nood, versterken deze bepalingen de vereiste van een concreet onderzoek van haar bijzondere behoeften vóór de uitvoering van de overdracht.

De verzoekende partij beroept zich tevens, ter verduidelijking van de vereiste van een daadwerkelijke rechterlijke toetsing in asielzaken, op het arrest van het Hof van Justitie (grote kamer) van 1 augustus 2025 in de gevoegde zaken C-758/24 en C-759/24, Alace en Canpelli. Dit arrest betreft de aanduiding van een derde land als veilig land van herkomst en niet de overdrachten tussen lidstaten; het wordt derhalve enkel bij

wijze van analogie aangevoerd wat de vereiste van een daadwerkelijke toetsing van de toepassing van een wettelijk vermoeden betreft, en niet als rechtstreekse grondslag van onderhavig middel.

Het middel is ernstig en dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

"TWEEDE MIDDEL afgeleid uit:

de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur, doordat de bestreden beslissing elke relevantie van de psychologische kwetsbaarheid van de verzoekende partij afwijst op de enkele grond dat er in het administratief dossier geen medisch attest voorhanden is, terwijl de verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard psychologische nood te ervaren en de bijstand van een psycholoog te hebben gevraagd;

Doordat:

De bestreden beslissing stelt vast dat «er tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten [zijn] aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen», en leidt daaruit af dat op dit vlak geen enkel element zich tegen de overdracht zou verzetten.

Terwijl:

Het blijkt nochtans uit het proces-verbaal van het gehoor van 11.06.2026, zoals overgenomen in de bestreden beslissing zelf, dat de verzoekende partij verklaarde «in orde [te zijn] maar niet psychisch» en «veel na [te] denken», en dat ze graag een psycholoog zou raadplegen — een verklaring die rechtstreeks aansluit bij het relaas van het ondergane seksueel geweld en de behoeftigheid in Frankrijk. De bestreden beslissing haalt overigens zelf het arrest C.K. e.a. t. Slovenië aan (HvJEU, 16 februari 2017, C-578/16), betreffende de noodzaak om rekening te houden met de gevolgen van een overdracht voor de gezondheidstoestand wanneer een ernstig risico is aangetoond. Zonder te betogen dat deze rechtspraak, op grond van elke loutere verklaring van onwelzijn, een ambtshalve psychologische expertise zou opleggen, voert de verzoekende partij aan dat haar omstandige verklaringen over het ondergane seksueel geweld, in combinatie met haar uitdrukkelijk verzoek om een psycholoog te raadplegen, op zijn minst een aanwijzing van kwetsbaarheid vormden die een geïndividualiseerd en voldoende diepgaand onderzoek vereiste, alvorens te besluiten tot de afwezigheid van enig beletsel voor de overdracht.

Door zich te beperken tot de vaststelling van het ontbreken van een voorafgaand medisch stuk, zonder te laten blijken van een voldoende geïndividualiseerd onderzoek van deze aanwijzing van psychologische kwetsbaarheid, heeft de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de in het middel aangevoerde motiveringsvereisten miskend.

Het middel is ernstig en dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

3.2 De beide middelen worden gezamenlijk beoordeeld.

3.3 Verzoekende partij merkt in haar beide middelen op dat er sprake zou zijn van een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder verdere verduidelijking wat dit beginsel zou inhouden en in welke mate er dan sprake zou zijn van een schending.

In dit verband bepaalt artikel 2.18 van de RvV-wet:

"Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn."

Bij gebrek aan concrete toelichting van de wijze waarop deze wetsbepalingen zijn overtreden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van de middelen niet-ontvankelijk is.

3.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd en stelt zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit element op te werpen.

3.5 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing komt overeen met het opwerpen van de materiële motiveringsplicht.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Op grond van artikel 51/5/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet besluit de bestreden beslissing dat verzoekende partij overgedragen dient te worden aan Frankrijk. De bestreden beslissing schraagt dit besluit op de artikelen 16(2) en 36(1)b van Verordening (EU) nr. 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Artikel 16(2) van Verordening (EU) nr. 2024/1351 bepaalt immers dat:

“Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Artikel 36(1)b van dezelfde Verordening voorziet vervolgens:

“De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht (…) een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden.”

Op basis van beide bepalingen kan er enkel besloten worden dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is in deze.

3.9 Verzoekende partij betwist op zich niet de bevoegdheid van de Franse autoriteiten, maar meent dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met haar persoonlijke situatie en haar beweerde kwetsbaarheid. Er zouden garanties gevraagd moeten worden wanneer er sprake is van een kwetsbaarheid. Daarbij wijst verzoekende partij op de bepalingen van de artikelen 48 en 50 van de AMMR-Verordening waarbij er voldoende informatie gegeven dient te worden met het oog op een overdracht en de te volgen stappen voor kwetsbare personen.

Daarnaast verwijst zij naar haar eigen verklaringen en meent zij dat er rekening gehouden dient te worden met de gevolgen van een overdracht wanneer er een ernstig risico is voor eventuele gevolgen op dit vlak. Er zou minstens sprake zijn een aanwijzing van kwetsbaarheid in haar hoofde.

Hiermee wijst verzoekende partij hiermee in het bijzonder op een mogelijke schending van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.10 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van hetzelfde EU-handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegedicht.

3.11 Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij terugname, in dit geval door Frankrijk, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, zal deze beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij er zich eigenlijk toe beperkt om haar beweringen zonder meer te herhalen en desgevallend beperkt te kaderen zonder verdere stukken of bijkomende informatie. *In casu* brengt verzoekende partij geen enkel element aan dat als begin van bewijs kan worden aanvaard.

3.12 De door verzoekende partij in haar verzoekschrift beweerde opgeworpen problemen worden echter reeds beoordeeld in de bestreden beslissing waarbij de bestreden beslissing ook aangeeft dat de meest recente gegevens gebruikt werden in verband met de situatie die geldig is in Frankrijk. Daarvoor baseert de bestreden beslissing zich uitdrukkelijk op het meest recente AIDA rapport uit 2025 met een laatste update van 2026.

Het louter feitelijke betoog van verzoekende partij is niet van aard om de bevindingen in de bestreden beslissing tegen te spreken. De bestreden beslissing aanvaardt er weliswaar kritiek wordt geuit op de opvangvoorzieningen en de opvangcapaciteit in Frankrijk, maar dat niet kan gesteld worden dat verzoekers om internationale bescherming en terugkeerders in het kader van de AMMR-Verordening geen toegang krijgen tot de opvangstructuren noch dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

3.13 Voor wat de beweerde mishandeling en het beweerde seksuele geweld in Frankrijk betreft, heeft de bestreden beslissing vastgesteld dat van deze feiten geen bewijzen of enig begin van bewijs voorliggen en dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij zich niet zou kunnen wenden tot de Franse autoriteiten wanneer zij behoefte zou hebben aan bescherming. Het louter herhalen van dit betoog spreekt deze bevindingen niet tegen.

3.14 Voor wat haar gezondheidstoestand betreft, beoordeelt de bestreden beslissing ook dit element als te zwak vermits er (ook tot op heden) geen attesten, getuigschriften of andere documenten voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er sprake is van een dermate gezondheidstoestand dat deze moet leiden tot het besluit dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Het klopt daarenboven dat verzoekende partij recent onderzocht werd door een centrumarts en dat er vastgesteld werd dat zij niet lijdt aan een ziekte die de drempel van artikel 3 van het EVRM haalt. Evenzeer stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij in Frankrijk toegang zal hebben tot de lokale gezondheidszorg. Bovendien blijkt niet uit de bewoordingen van verzoekende partij zelf dat zij de bijstand van een psycholoog onomstotelijk nodig zou hebben. Zij geeft op 11 juni 2026 bij haar gehoor aan dit wel te wensen, maar nergens blijkt uit dat zij deze bijstand sedertdien opgezocht heeft of zelfs nog maar daadwerkelijk nodig heeft.

Het louter herhalen van de beweringen van verzoekende partij kan er niet toe leiden dat besloten dient te worden dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

3.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen ligt niet voor.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	A. DE WILDE